

14 octombrie – 20 octombrie

Condiția umană

Textul de memorat: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23)

Încă de la începutul cărții Romani, Pavel caută să stabilească un adevăr esențial, central pentru Evanghelie: starea deplorabilă a omului. Acest adevăr există pentru că toți cei care au trăit după cădere sunt contaminați de păcat. Păcatul este în genele noastre, la fel cum este culoarea ochilor.

Martin Luther făcea următorul comentariu: „Expresia «toți... sunt sub păcat» trebuie luată în sens spiritual; altfel spus, nu cum apar oamenii în ochii lor sau în ochii altora, ci care este starea lor înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt toți sub păcat, atât cei care sunt răzvrățiți pe față, în ochii oamenilor, cât și cei care par neprihăniți înaintea lor și înaintea altora. Cei care săvârșesc fapte bune cu trupul le săvârșesc de teama pedepsei sau din iubire de câștig sau de slavă sau, dacă nu, din pasiunea pentru un anumit lucru, dar nu dintr-o minte dornică și dispusă. Astfel, omul se străduiește continuu să facă fapte bune cu trupul, dar cu sufletul este complet afundat în dorințe păcătoase și în poftre rele, care sunt contrare faptelor bune.” - *Commentary on Romans*, p. 69

Duminică, 15 octombrie – Evanghelia, puterea lui Dumnezeu

1. Ce este Evanghelia și ce ne descoperă aceasta din perspectiva lui Pavel? Romani 1:16,17

În acest pasaj apar câteva cuvinte-cheie:

a. *Evanghelia*. Cuvântul acesta este traducerea termenului grecesc care înseamnă „veste bună”. Singur, cuvântul se poate referi la orice veste bună, însă aici, fiind însoțit de atributul „lui Hristos”, înseamnă „vestea bună despre Mesia” („Hristos” este echivalentul în greacă pentru „Mesia”). Vestea bună este că Mesia a venit și că oamenii pot fi mântuiți prin credința în El, că omul poate găsi mântuirea în Isus și în neprihănirea Sa desăvârșită, nu în sine însuși și nici chiar în Legea lui Dumnezeu.

b. *Neprihănirea*. Cuvântul acesta se referă la calitatea de a fi fără prihană înaintea lui Dumnezeu. În Epistola către romani, apare un sens specializat al acestui cuvânt, pe care îl vom descoperi pe măsură ce vom continua studiul nostru. Trebuie să subliniem că, în Romani 1:17, cuvântul „neprihănire” este însoțit de atributul „lui Dumnezeu”. Este neprihănirea care vine de la Dumnezeu, o neprihănire pe care a oferit-o Dumnezeu însuși. Așa cum vom vedea, aceasta este singura neprihănire suficientă pentru a ne aduce făgăduința vieții veșnice.

c. *Credința*. În greacă, termenii pentru „credință” și „a crede” sunt *pistis* (credință) și *pisteo* (a crede). Semnificația credinței în raport cu mântuirea se va lămuri pe măsură ce vom continua studiul Epistolei către romani.

Iată cum comentează Ellen G. White acest verset: „«Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede» (Romani 1:16). Evanghelia lui Hristos se întrupează în cei care cred și îi transformă în epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. În acest fel, aluatul neprihănirii dospește toată plămădeala, înțelepciunea cerească ne face în stare să discernem și să apreciem trăsăturile veritabile ale măreției caracterului, deoarece unicul standard estimat ca fiind suficient înaintea lui Dumnezeu este sfințirea.” - *The Review and Herald*, 15 decembrie, 1891

De ce se poate rușina cineva din cauza Evangheliei? Care este remediul?

Luni, 16 octombrie – Toți au păcătuit

2. Citește Romani 3:23. Ce adevăr fundamenta! enunță Pavel în acest text? De ce contestă unii această declarație?

Este uimitor că unii pun la îndoială ideea păcătoșeniei omului și susțin că, în esență, oamenii sunt buni. Totul depinde de modul cum definim adevărata bunătate. Oamenii se compară cu semenii lor și au o părere bună despre ei înșiși. Nu vom duce niciodată lipsă de oameni mai răi ca noi cu care să ne comparăm. Dar, dacă nu suntem ca ei, nu înseamnă că suntem buni. Când ne comparăm cu Dumnezeu și cu sfințenia și neprihănirea Lui, singura reacție posibilă este simțământul copleșitor de repulsie față de propria persoană.

Versetul ne spune și că oamenii sunt lipsiți de „slava lui Dumnezeu”. Expresia aceasta a fost interpretată în mai multe moduri. Probabil că în interpretare este cea din 1 Corinteni 11:7: „El [bărbatul] este chipul și slava lui Dumnezeu.” în greacă, termenul pentru „slavă” poate fi considerat echivalentul aproximativ al cuvântului „chip”. Păcatul a deteriorat chipul lui Dumnezeu din oameni. Oamenii păcătoși nu reușesc să reflecte chipul, slava, caracterul lui Dumnezeu.

3. Citește Romani 3:10-18. Ce detalii aduce Pavel despre decăderea naturii umane?

Așa răi cum suntem, situația noastră nu este fără speranță. Primul pas este să ne recunoaștem păcătoșenia și neputința totală de a ne schimba condiția prin eforturile proprii. Duhul Sfânt este cel care aduce o astfel de convingere. Dacă păcătosul nu se împotrivesc, Duhul îl va ajuta să dea la o parte masca autoapărării, a disimulării și a îndreptării de sine și să se arunce la picioarele lui Hristos, cerând mila Sa: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13).

Ce ai constatat când ți-ai analizat ultima oară cu seriozitate motivele, faptele și simțămintele? Care este singura ta speranță?

Marti, 17 octombrie – Progres?

La începutul secolului al XX-lea, oamenii au trăit cu ideea că societatea avansa, că moralitatea avea să crească și că știința și tehnologia vor contribui la inaugurarea unei societăți noi, avansate. Se credea că ființele umane se aflau, în esență, pe calea către perfecțiune. Se credea că, prin educație și printr-o formare morală bună, oamenii și societatea puteau face progrese mari. Se presupunea că toate acestea aveau să se petreacă în masă, odată cu pășirea în temerara lume nouă a secolului al XX-lea.

Din nefericire, lucrurile nu s-au îndreptat în direcția aceasta. Secolul al XX-lea a fost unul dintre cele mai violente și mai barbare din istorie, în mare măsură, în urma progresului științei, care a deschis posibilități mult mai mari pentru uciderea oamenilor la o scară greu de conceput chiar și pentru cei mai josnici alienați mintali din secolele anterioare.

Care a fost problema?

4. Citește Romani 1:22-32. Ce lucruri enumerate în acest pasaj scris în secolul I există și astăzi, în secolul al XXI-lea?

Poate că avem nevoie de credință pentru a accepta unele învățături creștine, precum învierea morților, revenirea Domnului, cerul nou și pământul nou. Dar cine are nevoie de credință pentru a accepta învățătura despre starea decăzută a omului? Cu toții simțim pe pielea noastră consecințele acestei stări.

Gândește-te în special la Romani 1:22,23. Cum se manifestă această atitudine în timpul nostru? La ce au ajuns să se închine și ce au ajuns să idolatrizeze oamenii de astăzi în locul lui Dumnezeu, pe care L-au respins? Cum au ajuns ei să fie nebuni, făcând lucrul acesta? împărtășește grupei tale răspunsul.

Miercuri, 18 octombrie – Ce au în comun iudeii cu neamurile

În Romani 1, Pavel vorbește în special despre păcatele celor dintre neamuri, ale păgânilor, ale acelor care îl pierduseră din vedere pe Dumnezeu cu multă vreme în urmă și care alunecaseră în practicile cele mai degradante.

Dar și iudeii, conaționalii lui, în ciuda tuturor avantajelor pe care le avuseseră (Romani 3:1,2), erau păcătoși, condamnați de Legea lui Dumnezeu, și aveau nevoie de harul mântuitor al lui Hristos. În sensul acesta, ca păcătoși, călcători ai Legii lui Dumnezeu, care au nevoie de harul divin pentru mântuire, iudeii și cei dintre neamuri sunt la fel.

5. Cu privire la ce lucru ne avertizează Pavel în Romani 2:1-3,17-24? Ce învățătură trebuie să primim cu toții, iudei sau neamuri?

„După ce a arătat că toți păgânii sunt păcătoși, apostolul arată acum, într-un mod deosebit și foarte categoric, că și iudeii trăiesc în păcat, în principal pentru că păzesc Legea doar de formă, adică în literă și nu în spirit.” - Martin Luther, *Commentary on Romans*, p. 61

Este atât de ușor să vezi păcatele altora și să le scoți în evidență! Totuși cât de des ne facem vinovați de aceleași fapte sau poate chiar mai rele! Însă tindem să „nu vedem” greșelile noastre sau să ne comparăm cu alții ca să ne liniștim conștiința.

Pavel nu poate accepta o asemenea atitudine. El îi avertizează pe conaționalii lui să nu se grăbească să-i judece pe cei dintre neamuri, deoarece și ei erau păcătoși, chiar dacă făceau parte din „poporul ales”. În unele situații, ei erau chiar mai vinovați decât păgânii pe care se grăbeau să-i condamne, pentru că lor, ca iudei, li se dăduse mai multă lumină.

Ideea pe care o transmite Pavel aici este că niciunul dintre noi nu este neprihănit, că niciunul nu corespunde standardului divin, niciunul nu este bun din naștere sau sfânt din fire. Iudei sau neamuri, bărbați sau femei, bogați sau săraci, oameni care se tem de Dumnezeu sau care îl resping, toți suntem condamnați și, dacă nu ar fi harul lui Dumnezeu așa cum este descoperit în Evanghelie, nu ar fi nicio speranță pentru niciunul dintre noi.

Obişnuiești și tu să îi condamni pe alții (poate doar în gând) pentru lucruri de care tu însuși te faci vinovat? Cum poți să te schimbi ca să iei seama la avertizarea lui Pavel de aici?

Joi, 19 octombrie – Evanghelia și pocăința

6. Citește Romani 2:4. Ce mesaj găsim aici pentru noi, referitor la pocăință?

Ar trebui să observăm că bunătatea lui Dumnezeu îi îndeamnă, nu îi forțează pe păcătoși să se pocăiască. Dumnezeu nu constrânge. El este infinit de răbdător și caută să-i atragă pe toți oamenii prin dragostea Sa. O pocăința forțată n-ar mai fi pocăință. Dacă Dumnezeu ar impune pocăința cu forța, atunci nu ar fi mântuiți toți oamenii? El nu i-ar forța numai pe unii. Pocăința trebuie să fie un act al voinței libere, răspunsul la lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră. Da, pocăința este un dar de la Dumnezeu, dar partea noastră este să fim receptivi și dornici să-l primim, iar decizia aceasta trebuie să o luăm personal.

7. Ce se întâmplă cu aceia care se împotrivesc iubirii lui Dumnezeu, refuză să se pocăiască și rămân neascultători? Romani 2:5-10

În versetele acestea și în multe alte locuri din Romani, Pavel accentuează rolul faptelor bune. Dacă îndreptățirea este prin credință, fără faptele Legii, aceasta nu înseamnă că faptele bune nu ar avea niciun rol în viața creștinului. De exemplu, în versetul 7, mântuirea este descrisă ca fiindu-le oferită acelor care o caută „prin stăruința în bine”. Efortul omenesc nu aduce mântuirea, dar face parte din experiența mântuirii în ansamblu. Este greu să înțelegem cum poate cineva să citească Biblia și să ajungă la concluzia că faptele nu ar conta deloc. Pocăința adevărată, aceea manifestată de bunăvoie și din inimă, va fi urmată întotdeauna de hotărârea de a birui și de a renunța la toate acele lucruri de care trebuie să ne pocăim.

Când greșești, ai o atitudine de pocăință? Este ea sinceră sau este doar un gest prin care îți minimalizezi

greșelile, rămănerile în urmă și păcatele? Dacă este așa, cum poți să te schimbi? Ce trebuie să schimbi?

Vineri, 20 octombrie – Un gând de încheiere

„Astfel, terminologia biblică arată că păcatul nu este o calamitate abătută brusc asupra omului, ci urmarea unei atitudini și alegeri active din partea sa. Mai mult, păcatul nu este absența binelui, ci neîndeplinirea așteptărilor lui Dumnezeu. Este o cale rea pe care omul a ales-o în mod deliberat. Nu este o slăbiciune pentru care oamenii nu pot fi trași la răspundere, fiindcă, prin atitudinea sau actul de păcătuire, omul alege în mod deliberat calea răzvrătirii față de Dumnezeu, prin încălcarea Legii Sale, și nu ascultă Cuvântul lui Dumnezeu. Păcatul încearcă să treacă dincolo de granițele stabilite de Dumnezeu. Pe scurt, păcatul înseamnă răzvrătire față de Dumnezeu.” - *The Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, p. 239

„Înainte de a fi prezentat un tablou teribil cu privire la starea lumii. Imoralitatea abundă pretutindeni. Păcatul special al acestui veac este imoralitatea. (...) Nelegiuirea care abundă nu se limitează doar la cei necredincioși și batjocoritori. Ar fi bine să fie așa, dar nu este. Mulți bărbați și multe femei care mărturisesc religia lui Hristos sunt vinovați. Chiar și unii dintre cei care susțin că așteaptă venirea Lui nu sunt mai pregătiți pentru acest eveniment decât este Satana însuși. Ei nu se curățesc de toată întinarea lor. Și-au slujit timp atât de îndelungat propriile poftă, încât este firesc acum ca gândurile lor să fie necurate, iar imaginația lor să fie coruptă.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, ed. 2011, pp. 275-276

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ezechiel 16-22

1. De ce anume i-a sfătuit Domnul pe israeliți să-și facă rost, ca să nu moară?
2. Ce ziceau contemporanii lui Ezechiel despre el?
3. În ce anume vedeau copiii lui Israel doar vrăjitorii deșarte?
4. Cum a considerat Domnul vedeniile înșelătoare și prorociile mincinoase ale prorocilor Ierusalimului?

Profeți și regi, capitolul 42

5. Ce mărturie avea să-i fie dată poporului idolatru babilonian?